

BJORN JE SAN

Kada je Bjorn došao do saznanja da mora imati smisleni posao da bi preživeo u ovome svetu, našao je adresu bordela na Vesterbrou i oteturao se do tamo. Primila ga je prodavačica ljubavi jarko crvenih usana i s kratkom paž frizurou.

Jadni vitez se vratio kući, saopštila je kao da se već godinama poznaju.

Potrebna ti je kupka, a onda ćeš se već snaći.

Devojka je vezala beli povez oko vitezovih očiju, tako da noć lako padne. On se isprva opirao, mlatio je rukama i ritao se, grizao ju je za male, blede grudi, ali se zatim prepustio, zvuci u njegovim očima su utihnuli, i smirio se.

Posekao si se na zubu vremena, čitaj: teškoćama našeg doba, savremenim teškoćama, rekla je devojka: rečju, na kapitalizmu. Svi moramo kroz taj mlin. Moje telo je bilo neprijavljeni bordel otkako sam videla svoj prvi Diznijev crtač, otkako sam u osnovnoj školi izmollila svoj prvi Očenaš. Ovaj sadašnji posao mi je kao

hvtanje bika za rogove, samo sada bik liže *moju* firmu, čitaj: pičku, a ne obrnuto.

Devojka je pokrila Bjornovo izgrebano telo slojevi-
ma kože za sedla i nastavila: moja pička je ćurka, to lju-
di tamo vole, vole da ona guče. Cilj je da ih navedem da
umuknu, a cilj ih čini pohotnim. Nisam ćutljiva kurva,
mislim da je erotski brbljati, jezik mi pruža najveće or-
gazme.

Gazdarica bordela, koja je ušla u ovaj bedni tavanski
sobičak, bila je suvonjava, grbava i jednooka.

Ko je to?, prošištala kada je videla umotanoga.

To je vitez, odgovorila je kurva. Hoće da radi u našoj
ergeli, gospodo.

Gazdarica je uštinula viteza za obraz. Lupnula je
svojim teškim prstenom, od žada i zlata, o hrbat njego-
vog nosa, dvaput, triput.

Premršav je, brecnula se gazdarica. Napravi odlivak.
Kurca?

Ma celog tela, vrisnu žena. Od glave do pete. Kost i
koža.

Zašto?

Zato da potražnja bude merljiva. Posle toga ću zau-
zeti stav.

Aman, imam mušteriju, promucala je devojka.

Mušterija može da čeka.

Aman, ćurka, pokušala je kurva. Jao, pare.

U kredencu imaš pastu, a znaš i sama gde je gaza.

*

Dok je gazdarica posmatrala na Bjornovom telu duboke tamnoplave i ljubičaste masnice, koje nije mogla da vidi jer su bile pokrivene gipsom, kurva je objasnila: Bolestan je od homoseksualne ljubavi. Kaže da je ubio svog konja, metak u čelo, priča izmišljotine o Isusu, biću rata. Kaže da je spreman, voljan i spreman da odraste, čitaj: da odbaci od sebe san mladosti o ulozi ambicioznog aktiviste u borbi protiv ideje o srećnom egu kao produktu kapitalizma. O sposobnom egu, o potrošačkom i solventnom egu, kupljenom egu. Inficiranom, *IKEA*ficiranom, laminatnom egu. Polnom egu, nuklearnom egu, egu zdravog jezgra. Avokadolikom egu. Negovanom egu, oklopnom egu, galebovskom, zavodničkom egu. Savršenom egu, ostvarenom egu, celovitom ja, egoizovanom egu. To je ona ista, stara priča. Došao je s litar i po džina i dvadeset sedam štanglica s malinama u kesi, ništa drugo nije poneo.

Bjorn, koji je bio upakovan u gips, nije mogao da govori. Ni da vidi. Ali, mogao je da čuje, i, iako je jedva razumeo šta se to priča pored njega, prijaio mu je zvuk raspuklog gazdaričinog glasa što se mešao s devojčinih visokim tonovima.

Daj mu pet mušterija i pristojan obrok, pa ćeš da vidiš.

Teleću plečku? Dimljenu divljač?

Supu! Čili i piletinu!

Može li da proba žene? Moja ćurka će ga sigurno podučiti.

Ne. Gazdarica pomilova devojku po obrazu, pogladila

je crni uvojak kose iza njenog desnog uha, pirsovanog i načuljenog, i rekla: Muškarci. Treba ga lečiti.

Lečiti?, ponovila je devojka i nabrala počupane obrve. Lečiti od ljubavi, krmačo jedna, uopšte od ljubavi. Pogledaj ga samo!

Zamandali ćurku!

Bjorn potpisuje drugi ugovor u svom životu. Debelim krstićima u kućištima za svih dvadeset sedam seksualnih preferenci ugovora on vidljivo impresionira gazdaticu bordela. Ona mu sređuje sobu u stanu negde na severozapadu, i uskoro mušterije stoje u redu da bi išle s njim krevet.

Bjorn je kurcolizac iz snova, Bjorn može da primi dvadeset dva centimetra dug ud do balčaka, a istovremeno da koristi jezik na oteklim napetim testisima, on je mačka koja liže tek rođene mladunce da ih očisti od sluzi i prljavštine, Bjornovo ždrelo je toplo i halapljivo grotlo, Bjorn guta spermu kao da je mleko s medom.

Bjornov kurac je meki granit u zanemarenim čmarovima, Bjornova jaja satima lupkaju o glatko obrijane guzove, Bjorn bičuje unutrašnju stranu butina i leđa do krvi, vezuje muškarcima ruke i stopala, stavlja im štikaljke oko testisa, kači ih za skrotum i za bradavice. Bjorn je arapski pastuv koji štrca ružičasta nepca toplim, belim semenom, slatkim vonjem govneteta s kurčeve kragne.

Bjorn jaše dva muškarca odjednom, njegov anus je nezasitan, neumoran, Bjornov dečaćki pičić je elastična

futrola koja ume da otfikari mali prst kod korena, a ubrzo zatim da poždere veliku maljavu radničku pesnicu a da se ne raspukne ni za milimetar.

Jašta.

Kada je Bjorn primio prvu mesečnu platu, rane su mu zacelile, zamoran zvuk u očima je nestao, i značajno je dobio na težini zahvaljujući teretani bordela, koja se nalazila u susednoj prostoriji. Njegova svest je izbrisala i majku i braću, i konje i pse, nije se sećao apsolutno ničeg o teškoćama kroz koje je prolazio na putu u odrasli život. Bio je dobar i vredan na poslu i odlično je zarađivao, tako da bi čovek došao u iskušenje da za njega kaže da je srećan. Samo da nije bilo klice jednog novog osećanja, što mu se duboko ukorenilo u glavi: zamišljao je, naime, da je kapital predivan, i ludo se zaljubio u njega. Personifikovao je kapital kao što religiozni ljudi personifikuju Boga.

Krvavi Hrist mi je svedok da želim da me ne odvedu u ludnicu zbog ove naše ljubavi. Znam da si sveprisutan, osećam tvoj snažni, slatki dah u porama, kud god da idem, ali ponašaš se tako „prenosivo“, tako virtualno i apstraktno, i razumem da nećeš da se vežeš za vreme i mesto, ali zašto? Molim te, zar ne možeš da mi se pokažeš? Preuzeo si moje telo, razumeš li, imaš patent na moje misli i osećanja, ja sam tvoje preduzeće, ali sam neprijavljen, zar ne možeš da dođeš da me prijaviš, stvarno to mislim. Je l' bi mogao da pošalješ barem nekog pomoćnika, ili drugare s ragbija, je l' bi mogli da

ponesu svoje palice, mislim na tvoje drugare s bejbola, mislim na Brajana Mikelsena⁷. Molim te, zar ne možemo da budemo malo konkretniji, može li Brajan Mikelsen da dođe i maltretira mi kožicu papirnim nacionalnim barjakom, može li Brajan Mikelsen da mi dođe i preda lozinku, ljubavnu poruku, zar Brajan Mikelsen ne može da dođe da mi na uvce profirkće *Blovenshuk*⁸ dok mi zadaje završni udarac što mi oduzima poslednje ostatke mukotrpne samosvesti, i da istisne svoju žučkastu spermu na moj pokojni jahački viteški stomak, oh da, možeš li da me ubiješ večeras, zar ne možeš da me položiš na postelju od avokada, otkoštenih i prezrelih, bilo da su iz supermarketa ili iz nekog kioska koji drži imigrant, tako mi je žao, ja mogu da spavam dvadeset četiri sata sedam dana u nedelji, pa neka su iz *7-Eleven*-a, molim te, samo me pojebi malo žešće, izdrndaj me, utrni me, ili me, pak, samo pojačaj, samo pojačaj do daske, dok više ne budem mogao da čujem, samo mi daj neki sistem, bogamu, na primer: napravi recku na grudima, centimetar i po, za svakog zaraženog goluba mira koga isteram iz mog iznajmljenog sobička, onda kasnije napravi rezove popreko, tako da napraviš kvadrata, onda leži u krevetu na rasklapanje, leži tamo sav

---

⁷ Brian Arthur Mikelsen (1966), poslanik u danskom parlamentu i trenutno šef poslaničke grupe konzervativaca. Bio ministar pravde odnosno ekonomije i zapošljavanja u dve vlade u periodu 2001–2011. (Wikipedia)

⁸ *Blåvandshuk*, poluostrvo i najzapadniji deo Danske, na severnom Jitlandu.

izboran i srećan i igraju ruski šah na svojim grudima s unucima na stomaku, samo krkaj karfiol i pravi sranja i budi potpuno *odsutan* u sebi, budi samo lutka, budi samo lutka, s kojom svi hoće da se igraju, dodir svaki put kada neko pomeri figuru.

Bjorn je sanjao ljudsku ljubav. Ljubavnici su mu se u snu prikazivali kao kokoške kojima su upravo otkarili glave. Tela bauljaju naokolo po šljunku i slučajno se sudaraju. Ekstatični lepet krila, ritmično štrcanje krvi iz vratnih arterija. Bjorn baca glave kokošaka u pseće dvorište, srebrnosive avetinje se bacaju na njih. Bjorn potapa obezglavljene ljubavnike u bure s vreloom vodom, šuri ih i čerupa. Miluje njihova hrapava tela jedno po jedno i pravi duge, precizne rezove od grla do trtice. Vadi bubac, creva, džigericu. Podiže srcâ ljubavnika prema prašnjavom svetlu što kroz prozor ulazi u ostavu. Na policama stoje tegle sa slatkim od đumbira, ogrozda i ribizla. Odavno im je prošao rok upotrebe. Bjorn puni mrtve kokoške, priprema najfiniju romantičnu večeru, čovek mora da bude povrćka da bi mogao da vodi ljubav, to znamo, telo mora biti programirano za san. Na stolu se nalazi i povrće, tu je i paškanat, cvekla, štaviše i celer, sasvim izvesno i krem od čičoke, maslac od urmi, orošeno grožđe i pečena pilad, hrskava i prepuna nadeva na srebrenom poslužavniku, njihova glazirana pečena srca posuta kovrdžavim peršunom, limunom, ovo je zavodjenje, ovo je zagrevanje za penetraciju s mogućnošću fatalnog oplodavanja, zaustavi

ovo dok ne bude prekasno, uvek se već pretplati na abortus, otfikari glavu jadnom fetusu, pruži mu grubu ekstazu, daj mu perje i nekoliko sekundi i – završi s tim.

Bjorn je sanjao i još jedan san o lepom muškarcu u kožnim jahaćim čizmama s mamuzama oštrim kao igle, i s masivnim pirsingom od titanijuma na glaviću. Taj muškarac je od džina mogao da napravi helijum. Bjorn je grozničavo udisao i s velikim žarom koristio svoj novi mišji glas. Stopala su mu se odvojila od zemlje, poleteo je. Što je više rečenica formulisao kao miš, to je više leteo. Prikačen o tanku srebrnu nit za intimni pirsing lepog muškarca.

Kažem to kako jeste, onako kako zvuči. Može li se Bjorn pomiriti s time da ima neodređen um u određenom telu? Da li Bjorn može da ukapira kako da živi, čitaj: voli? Ne znam. Znam da su Egipćani godine 1500. pre Hrista opisali svoja iskustva tretiranja rana. Mazali su duge trake rana balzomom, uljem i medom. Hiljadu godina kasnije Indusi su koristili pamuk, pepeo i maslac. Sto godina kasnije: Hipokrat, otac medicine, koristio je vino, sirće, prokuvanu vodu, znam to. Znam, da ne treba ispipavati kobilino guzno crevo između tridesetog i trideset devetog dana posle parenja, budući da se u tom periodu u kobilinoj materici odigravaju neke komplikovane hormonske ćelijske promene. Znam da je najsigurnije testirati kobilu uz pastuva, pored koga

će ona pokazati tipične znake želje za parenjem, ako je u teranju: zadići će rep, raskrećiće stražnje noge i namignuti, to jest nakriviće otvor vagine, koji je uvećan, i iz koga curi jasna sluz kao znak želje za parenjem.

Vraćam se izvrsnoj, romantičnoj večeri. Elem, ko je to sedeo tamo za stolom: Bjorn i lepi muškarac, pojeli su ama baš sve sa stola. I ko je bio lepi muškarac: učitelj jahanja, ljubavnik! I šta je radio ljubavnik: ustao je i uhvatio Bjorna za kragnu i bacio ga na trpezarijski sto, polegao na njega sa svojih devedeset devet kilograma i rekao: Sada ću ti dati da me mesiš poslednji put. Posle ovoga me nećeš videti godinu dana. Uopšte ne smeš da stupaš sa mnom u kontakt, a ne smeš ni s drugima da imaš intimne kontakte, ne smeš da vodiš ljubav godinu dana, hoćemo da ti stabilizujemo osećanje ega, razumeš li šta govorim?

Stavljam svoje ručice, ručerde, na braonkasta, obla, tvrda muda učitelja jahanja s plavim paperjem i razmičem ih. Zagnjurim nos u procep, priljubim usne uz zategnuto meso, ružičasto i sivo, sisam i ližem. Jezik mi prolazi kroz njegov čajni kolutić i miluje unutrašnje zidove.

Pogledam kroz crni šaht.

A konji pevaju.

Sada kada Bjorn ne sme da vodi ljubav godinu dana, što mu dođe kao zauvek, on više nije znao za šta bi živeo. Pokucao je na vrata privatnih odaja gazdarice bordela

i rekao: Tvoja misija je uspela, više nisam u stanju da volim, muškarci su barabe. Gazdarica je zinula, ali Bjorn je nastavio: Hoću da izmenimo ugovor, hoću da ostatak života ločem dok ne umrem. Hoću da žrtvujem leđa konkretnoj i virtuelnoj tabli za igru. Voljan sam da mi u telo ugrade elektrode, voljan sam da se snimam sićušnim, mikroskopskim, uveličavajućim durbinskim kamerama, i da se to prenosi na internetu, spreman sam da vodim blog o tome.

Gazdarica je pomilovala Bjorna po obrazu, nasmešila se svojim bledim usnama i rekla: Imaš orgiju za petnaest minuta, idi operi se.

Ne jebem više, nastavio je on. Prihvati moju leđnu ponudu.

Gazdarica ga je pogledala. Zatim ga je zamolila da se spakuje i ode.

Bjorn je kleknuo, zavirio kroz ključaonicu, i sreo devojčin pogled, to je bila ona, crna paževska frizura, rumene usne – primala je pesnicu u bulju.

Zbogom?

Zbogom.

Ljudska ljubav nastaje samo onda kada čovek pati bez ikakvog razloga. To je Bjorn napisao na svom kompjuteru. Kupio je računar u prodavnici elektronske opreme, oklop na rasprodaji kostima u Kraljevskom pozorištu, iznajmio je stan u ulici Gartnergade na Norebrou. Ujutro bi oblačio oklop i škripeći je polako išao iz dnevne sobe u kuhinju, a odatle u kupatilo i nazad, pio je

džin sa džinom, svojeručno je svršavao, živeo je za svoj groš.

Držao se u svoja četiri zida. Kopenhagen je bio definitivno mapiran, nije mogao da vozi bicikl u toj strukturi. Sa pisaćeg stola pored prozora posmatrao je male Arapkinje kako dugim udovima, akrobatski, igraju lastiš: njihove teatralne poze između dva zaljuljana lastiša: Tvoja ma-ti. Tvoja ma-ti. Tvoja ma-ti. Ritmička pesma je noću odjekivala u njemu, košmari su bili monotoni, majčina ledeno hladna spavaća soba, krici, njene gnjecave grudi na plaži pored Severnog mora, divlje izđikljalo žbunje oko klitorisa. Psi su ga oborili s nogu na ivici mora, te oštre kandže, ti vlažni jezici, sline i so u ranama na koži, neprimetno prodiranje peska u uši, nos, grlo.

Njegova porodica je bila voljna da ga primi nazad i opet da ga poseduje. Braća su napisala zajedničko pismo o tome kako stoje sa zdravljem, o svojim devojkama, pitali su da li bi došao za Božić. Dočekali su ga na glavnoj železničkoj stanici s rančevima, dugokosi. Zagrlili su ga, i on je otišao s njima u Tivoli, jeli su dobro u skupom, italijanskom restoranu, meksičkom, francuskom, uz jelo su pili vino. Braća su mu rekla da majka ima rak, da je prodala toplokrvne konje po ceni za muško pušenje u javnom toaletu na železničkoj stanici. To su bile Edijeve reči, poslednje, oprezno se nasmešio i pružio ruku preko stola da dotakne svog brata.

Ali, Bjorn ih je samo pogledao i rekao: ne idem ja nigde. Odlučio sam.

Braća su prsnula u smeh, zato što su mislili da je bio ironičan, nedostajao si nam, rekao je Vilhelm, vrati se kući, dođi kući. A Bjorn ih je gledao, takođe se nasmešivši, i onda je rekao: Pokušajte da budete srećni

Braća se zaplakaše, zato što su ih spopale emocije. Edi je počeo da viče, gađao ga je čašom vina u glavu, držao ga rukama i stezao, kumio i molio. Vilhelm je hteo da pođe. I onda su otišli.